

Vilken underlig predikan Jesus gav dem som församlats i synagogan i Kafarnaum. Det var minsann inga lättsmälta ord. Det var alls inte underligt att många blev irriterade över honom, tyckte han var obegriplig och kanske knasig. ”Äta mitt kött och dricka mitt blod”, sådant säger man bara inte. Läser man lite längre fram i evangeliet ser man också vad som händer efter det att Jesus talat färdigt; många tyckte det var outhärdligt det han sade och många lämnade honom.

Jesus är inte alltid så lätt att förstå sig på. Jag kommer ihåg tiden då jag själv började upptäcka vad kristen tro var – jag var så där i konfirmandåldern. Jag minns att jag inte tyckte det var så konstigt att tro att Gud fanns. Att det fanns någon som skapat allt och på något sätt hade omsorg om mig kunde jag liksom greppa med tanken. Om inte annat så kunde jag se hur fantastiskt snillrik skapelsen var. Jag begrep ju att slumpen inte kunnat skapa något så fantastiskt som den värld vi lever i. Någon hade sagt mig att sannolikheten för att världen skulle blivit till genom en slump var lika stor som att det efter en storm på ett skrotupplag av skrotet skulle bildats en skinande, fulltankad Boeing 747, dvs. lika med noll. Gud som skaparen kunde jag alltså på något sätt begripa. Men Jesus, vad skulle han egentligen vara bra för? Dessutom sade man att Jesus också var Gud – det var verkligen inte så lätt att greppa.

Annat jag tyckte var svårt att förstå var att Gud gjorde så konstiga saker ibland. Särskilt när man läste gamla testamentet. Ta t.ex. berättelsen om Mose. Gud lovar att han skall befria Israels folk från Egyptierna och efter mycket tumult låter han dem gå genom Röda havet. När hela folket var över på säker mark slog vågorna igen över fienden, så att de alla dog. Nu var de fria – tänkte folket. Men så såg de sig omkring. Det enda de såg var den stora fruktansvärda öknen. I fyrtio år skulle de vandra omkring bland denna sand. Visst är det konstiga saker Gud gör – han lovar dem frihet men ger dem en öken istället – inte konstigt att folket emellanåt irriterade sig på Gud och var besvikna på honom.

Ibland tillåter jag mig också vara irriterad över att jag inte kan få enkla och lättbegripliga svar på alla de här svåra frågorna. Därmed inte sagt att frågorna inte har svar; När jag har försökt leva nära Gud har jag nämligen upptäckt att svaren finns, men att dessa inte går att formulera på ett enkelt sätt – bland annat p.g.a. att våra ord inte räcker till när vi skall beskriva eller tala om de allra viktigaste sakerna i livet. Jesus svar är därför annorlunda: *Jag är det levande brödet, som har kommit ner från himlen. Den som äter av det brödet skall leva i evighet. Brödet jag skall ge är mitt kött, jag ger det för att världen skall leva.*

Jesus ger oss med dessa underliga ord en bild för hur vi skall lära känna honom – vi måste helt enkelt ”smaka” honom. I psaltaren står det: *Smaka och se att*

Herren är god. Ps 34:8. Vi kan helt enkelt inte bara läsa oss till hur Gud är, vi kan inte fundera ut fina filosofiska svar på vem han är och vad han vill – orden räcker inte till. Jesus erbjuder oss därför en väg att gå, ett liv att dela med honom – först då vi går tillsammans med Jesus kan vi börja förstå vem Gud är.

Så tänker jag att det är med ökenvandringen också. Gud gav inte folket en beskrivning av vem han var. När han ville att de skulle lära känna honom så gav han dem istället möjligheten att följa honom – och då ledde han dem ut i öknen - och där, under den fyrtioåriga ökenvandringen, började de känna honom. Livet med Jesus är likadant. När vi vandrar tillsammans med Jesus förstår vi sakta men säkert vem Gud är. Det finns ingen genväg till denna erfarenhet – Jesus är den enda vägen till vår himmelske far – och vill vi finna svaren får vi börja leva tillsammans med honom.

Ett problem i detta sammanhang är att vi kristna i Sverige har, som resten av vårt samhälle, oerhört bråttom. Vi skall ha allting nu. ”*Herre ge mig tålmod, men ge mig det nu!*” Men när det handlar om Gud får vi allt lära oss att vänta och gå långsamt. Det är mycket som Jesus vill lära oss på vår vanring tillsammans med honom. Livet är stort och det tar tid att lära viktiga saker. Vem är då den Gud vi lär känna i denna vandring? Tre saker vill jag nämna!

Han är den som aldrig sviker.

Det svåraste, när det gäller att vandra genom livet med Jesus som läromästare, är att vi ofta har så svårt att lita på honom. Vi kan kanske småle åt Israels folk för att de ofta var så otåliga. När Mose dröjde uppe på berget den gången då Gud skulle ge folket budtavlor, tänkte folket att Gud övergett dem och för säkerhets skull tillverkade de en egen gud av guld - en guldkalv som de började tillbe. Småfånigt – eller hur? Men vi gör ofta likadant! När vi tycker att Gud dröjer eller inte gör som vi vill just nu – då börjar vi sprattla med egna händer och fötter för att liksom ta över – för säkerhets skull. Jobbigast är detta när man känner sig övergiven av Gud och livet är svårt. Då får vi lätt panik och tänker att nu hänger allt på mig, Gud har svikit mig. Ibland är det ganska dyrköpta erfarenheter vi får bära med oss innan vi inser att Gud aldrig lämnar oss.

Men varför känns det då ibland som om han lämnar oss? Oftast beror på två saker: En orsak är att Gud arbetar med oss på ställen i vårt inre dit vi inte själva når. Ni vet att när det varit strömavbrott måste man ibland stänga ned stora delar av elnätet innan man kan koppla in allt igen. Så är det med oss också. Ibland måste det bli helt mörkt innan ljuset kan komma tillbaka. Så reparerar Gud oss ibland och vi ser inte meningen med mörkret förrän efteråt.

En annan orsak till känslan av övergivenhet kan vara att vi vänder oss bort från Gud – vi ser helt enkelt åt ett annat håll än där Gud sagt att han är. Vi är som mina föräldrars gamla dementa hund Freddy. I slutet av hans levnad lufsade han rakt fram tills han kom till ett hörn av rummet – sedan stod han där och tittade in

i hörnet och trodde han var övergiven av allt och alla. Och han visste inte hur han skulle komma där ifrån. Vi fick gå fram och vända honom, omvända honom, och då blev han glad en stund och vandrade vidare till nästa hörn där han trodde sig vara helt övergiven igen. Och så fortgick det dag efter dag, från hörn till hörn. Hans lidande förkortades med en spruta hos veterinären – men så kan ju Gud inte göra med oss. Gång på gång – oförtröttligt - vänder han istället på oss – och då blir vi glada en stund tills vi än en gång vänder oss bort från honom och ställer oss i det mörka hörnet. Sådant är helt enkelt livet med Gud. Men det vi lär oss är Guds outtröttlighet – han lämnar oss aldrig där i hörnen, han skickar oss heller inte till veterinären. Istället vänder han oss och vänder oss igen tills vi någonstans fattar att han älskar oss genom allt. Trots allt.

Gud är också den som ger oss att äta ur sitt outtömliga himmelska förråd.

En annan sak man kan erfara i vandringen tillsammans med Jesus är att Gud kan ge oss det vi behöver på ett ibland väldigt oväntat sätt. Han har förråd som vi inte vet något om. Israels folk fick erfara det på ett mycket tydligt sätt. I den öken de fått att vandra växte inget de kunde äta. Dessutom var folket stort; mellan en halv till en miljon människor. Det var omöjligt att föda alla dessa i öknen. Men ändå var det ingen som svält. Varje morgon var marken nämligen täckt med något som de kallade ”manna” och som gick att äta. Under de fyrtio åren behövde folket alltså inte svälta – trots att de vandrade i en fruktlös öken.

Så kan vi också erfara att Jesus ger oss det vi behöver. Inte alltid det vi vill ha – men det som vi behöver för att klara av att följa honom. Han säger om sig själv att han är livets bröd, han är mannat från himmelen. För mig själv blir detta extra tydligt i nattvarden. Varje vecka får jag ta emot honom som är livets bröd – och genom brödet och vinet tar han sin boning i mitt inre och mättar mig på det sätt jag behöver bäst. Därför är nattvardsbordet det underbaraste stället på jorden för mig. Där får jag konkret ta emot förlåtelsen, upprättelsen och den kärlek som bär mig också genom de torraste öknar. Det är inget man egentligen kan förklara. Israels folk kunde inte heller förklara mannaundret – men de och vi får erfara att Gud ger oss ur sina förråd det vi behöver bäst.

En sak som är svår för oss i detta sammanhang är att vi vill ha allt på en gång. Vi litar inte riktigt på att Gud skall ge oss det vi behöver när vi behöver det - så för säkerhets skull vill vi bunkra upp ett säkert och stort förråd. Men Gud vet att det inte är bra för oss. I öknen var det rent av farligt – folket skulle ju resa med lätt packning, de skulle inte binda sig vid platser genom att skaffa lador och förråd. Samma sak gäller för oss. Det enda förråd vi skall bygga upp är ett förråd av tillit till Gud och hans löfte – och det förrådet bygger vi bara genom att skaffa en gedigen erfarenhet av Guds vägar.

Joakim von Anka är en bra bild på vad som händer med oss när vi försöker bunkra upp förråd av egen trygghet. Joakim von Anka ägde allt som denna världen kunde ge av trygghet – han litade heller inte på någon annan än sig själv och sitt bankvalv. Han fick tillsist också ett stort förråd av pengar – men i

gengälld ett mycket snålt hjärta. Så vill inte Gud att vi skall vara. Gud vill att vi skall ha stora hjärtan, givmilda hjärtan som litar på att Gud ger oss vad vi behöver när vi behöver det. Tyvärr är det så att all mänsklig erfarenhet säger att ju mer s.k. trygghet vi lägger på hög i våra lador – desto mindre ger vi plats åt Gud och hans kärlek. Jesus säger ju t.o.m. att det är lättare för en kamel att komma igenom nålsöga än för en rik att komma in i Guds rike. Så farligt är det att ha ett snålt hjärta. Därför fick folket i öknen inte ta med sig mer av mannat än de kunde äta för en dag. Sparade de något så ruttnade det och var till ingen nytta. Så tvingar Gud oss ibland till erfarenheten att han ger oss ur sina förråd när vi behöver det och inte alltid när vi vill. Men förråden räcker!

Gud är den ende som vet vägen.

För längesedan var jag med om en nattorientering med scouterna. Jag sprang tillsammans med en två år äldre kille. Han visste allt – tyckte han. Han behövde ingen kompass. Jag litade inte på honom, men jag vågade heller inte säga emot. Så under några trimmar den natten irrade vi omkring i en becksvart skog någon kilometer utanför kartan och fick bli upplockade av den sista upphämtningsbussen. Om inte annat så lärde jag mig att det är viktigt att veta vem man följer och vem man litar på. Det är lätt att försöka hänga med dem som erbjuder lätta och snabba vägar till målet. Det ligger liksom i tiden. Men livet med Gud och vägen till det sanna, äkta och hela livet finns det inga genvägar till. Vägen är livet tillsammans med Jesus. Vägen går genom en öken där vi egentligen inte klarar oss på egen hand för vi vet helt enkelt inte vart vi skall gå. I episteltexten varnar Paulus oss för att göra samma misstag som Israels folk gjorde. De försökte hela tiden gå egna vägar, vilket bara ledde till att de som började resan till det utlovade landet inte kom fram. De blev kvar i öknen. Men om vi i livet vandrar med Jesus kan vi vara trygga. Han är livets bröd, ett annat bröd än de som israels folk åt. De dog. Men dem som äter av det bröd som Jesus ger i nattvarden, i ordet, i bönen och i församlingens gemenskap, de skall leva i evighet. Jesus vet vägen och målet med livet. Därför vill jag hålla mig nära honom på min väg genom min öken på väg till det himmelska land Gud lovat.